

JURNAL DE BUCUREȘTI: ROMÂNII SE SIMT CA ÎN LUMEA A TREIA

În cotidianul New York Times de la 20 iulie 1989, Craig R. Whitney scria despre excelele politice din România și despre situația deplorabilă a populației.

„În termenii sovietici standard, «cult al personalității» era un eufemism pentru excelele lui Stalin. În România, cultul personalității și-a format propriile ritualuri: adulație, sacrificiu și persecutarea fără de iertare a ereticilor.

În 1965, pentru refuzul său de a susține invazia sovietică în Cehoslovacia, în scopul de a o aduce din nou pe calea comunismului tradiționalist, Ceaușescu era considerat a fi eretic. Acum, în afară de România nu mai există nici un alt stat tradiționalist comunist centralizat, acesta fiind unul dintre motivele pentru care președintele Bush a decis să sară peste această țară și să viziteze în schimb Polonia și Ungaria.

În piețele publice nu sunt amplasate portrete uriașe ale lui Ceaușescu, așa cum se întâmpla în Moscova cu portretele lui Stalin, dar în localitățile de la țară se întâlnesc la tot pasul afișe cu lozincile «Partidul-Ceaușescu-România» și «Ceaușescu-România-Pace!».

Lipsa pluralismului

Proiectul programului pentru Congresul Partidului Comunist din noiembrie le întrece pe toate: „Cel mai iubit fiu al poporului român, geniul și arhitectul României socialiste moderne, liderul clarvăzător al întregii națiuni pe drumul spre progres și prosperitate, personalitate strălucitoare a mișcării comuniste și a politicii internaționale, un luptător consecvent și de nădejde pentru cauza socialismului și comunismului, pentru triumful păcii și colaborării internaționale».

În ianuarie, Ceaușescu a împlinit 71 de ani, el fiind liderul partidului din 1965. În ultimii ani, soția sa, Elena, a fost și ea descrisă în termeni elogioși, ea fiind prim-vicepremier ministru, ocupându-se de cercetare și

Presă internațională acuza „cultul personalității” dedicat liderului din Scornicești FOTO: Arhivele Naționale

de educație. Fiul lor, Nicolae, este prim-secretar al organizației de partid din Sibiu, diplomații vestici fiind însă de părere că acesta nu este capabil să meargă pe urmele tatălui său.

Drepturile omului, economia liberă de piață și pluralismul politic nu se află în viziunea lui Ceaușescu despre direcția în care trebuie să se dezvolte țara sa.

Având convingerea că România nu trebuie să se bazeze pe nici o altă națiune pentru a se dezvolta economic, Ceaușescu a dedicat ultimul

deceniu achitării datoriei externe a țării, anunțând în această primăvară că planul a fost îndeplinit.

Exportarea resurselor

Rezidenții străini din România și observatorii din țările vestice spun că, sub presiunea de a atinge țelul de autarhie statală, standardele de viață au coborât treptat. „Este transformarea României într-o țară de lumea a treia”, explică un străin. Un altul îl aprobă, spunând că Fondul Monetar

Internațional nu a cerut niciodată vreunei țări din lumea a treia sacrificii asemănătoare pentru a plăti datoria, precum cele pe care liderul comunist le impune propriului popor.

Zvonurile că poporul român este înfometat sau înfrigorat, că suferă din cauza lipsei hranei și combustibilului sau că oamenii orbesc din cauză că o gospodărie este limitată la un bec de 40 de wați par a fi exagerări — cel puțin acum în mijlocul verii, după o iarnă foarte ușoară. Dar întrebarea este: de ce trebuie să existe orice fel de lipsuri?

JURNALUL ZILEI

Presă a „relatat” vizita conducătorilor în județul Constanța. Din reședința de vară de la Neptun, Ceaușescu și-a continuat „activitatea neobosită”. Taberele pionieresti, uteciste și studențești funcționau la capacitate maximă.

Fusese o vizită combinată a obiectivelor „revoluțiilor” industriale și agrare în curs. Nicolae și Elena Ceaușescu vizitaseră podul de la Mangalia și unități agricole din consiliile unice agroindustriale de stat și cooperatiste Albești și „23 August”.

„Mâncărime” combinată

„Mâncărimea” — ce i-o atribuiam lui Ceaușescu demnitarilor din vechea gardă de ilegalități — nu l-a părăsit nici la Neptun, unde — și mutase de la 15 iulie toată curtea. Astfel că presa zilei a relatat, în șablonul tipic, vizita de lucru efectuată cu o zi în urmă în județul Constanța.

Un pod în 250 de zile

Ceaușescu s-a asigurat astfel că recoltele sunt mirobolante, iar podul a fost bine construit.

(Continuare în pag. a II-a)

Tovarășele colectiviste în „noua revoluție agrară”

La sfârșitul „Epoicii de Aur”, în anii '80, agricultura românească era încă o combinație de modernitate și tradiționalism. Modernizarea și tehnologizarea sau „noua revoluție agrară”, cum era numită de propaganda regimului, încetase în cursul anilor '70, iar forța de muncă necalificată era încă extensiv folosită în cadrul CAP-urilor. Tradiționalul jug cu boi fusese înlocuit de modernul tractor, dar o serie de munci precum prășitul sau culesul produselor se făceau încă manual. O schimbare majoră avusese însă loc: tradiționalul „țaran român” fusese înlocuit cu „tovarăș colectivist”.

De la cratiță la... plug

În satul românesc tradițional rolurile economice ale femeilor și bărbaților erau bine definite. Sfera femeilor era gospodăria, spațiul interior al familiei, în vreme ce bărbații erau cei care se ocupau în general de munca pământului. Existau bineînțeles și ex-

cepții, ca participarea femeilor la muncile agricole considerate mai ușoare, precum prășitul, sau recoltatul. Muncile grele, precum aratul sau cositul erau însă rezervate exclusiv bărbaților.

Politica de dezvoltare a industriei și de modernizare a agriculturii în anii '60-'70 a provocat schimbări importante la sate. Posibilitatea de angajare în industrie sau construcții precum și apariția unor profesii noi, precum tractorist sau sofer a dus la crearea unor categorii profesionale calificate, care nu mai erau implicate în munca manuală a pământului. În paralel, personalul auxiliar al CAP-urilor a crescut la rândul, de unde și gluma, foarte vehiculată în epocă, conform căreia jumătate din angajații acestora erau... paznici. Cei care au profitat de aceste schimbări ce presupuneau o mai mare mobilitate socială au fost în general bărbații. Femeile au rămas acasă și, ca urmare, ele constituiau în anii '80 majoritatea lucrătorilor necalificați din agricultură.

Situația era de altfel cunoscută chiar și de conducerea partidului din moment ce în 1981 însuși Nicolae Ceaușescu aducea mulțumiri femeilor, „care constituie principala forță de muncă și care, s-o spunem deschis, sunt cele care asigură în proporție de peste 70% producția agricolă”.

Cot la cot cu bărbații

Crivăț Sofia, din satul Constantin Gabrielescu, județul Brăila, își amintește că munca la câmp nu i se părea atât de grea: „Nu știu, pentru mine... Nu mi s-a părut greu așa, că eram tânără, îmi plăcea să muncesc! Aveam un hectar, ca așa se zicea atunci, și-mi dădea cam 12 arși de sferă și un hectar de pământ și mie toamnă... paznici. Cei care au profitat de aceste schimbări ce presupuneau o mai mare mobilitate socială au fost în general bărbații. Femeile au rămas acasă și, ca urmare, ele constituiau în anii '80 majoritatea lucrătorilor necalificați din agricultură.”

(Continuare în pag. a II-a)

Scenariul Revelionului se făcea vara, la mare

Ultimii ani de comunism au fost cumpliti pentru responsabili cu divertismentul din Televiziunea Română. Dan Mihaescu, unul din „veteranii” comulicului de televiziune, își amintește de un vicepreședinte al instituției care i-a spus, textual: „nu mai avem nevoie de umoriști”. În fapt, avea și dreptate tovarășul, spune Mihaescu: ce loc de vară îți mai poate fi într-un program de doar două ore zilnic? Se întâmpla cu doar un an înainte de Revoluție. Oamenii de la Varietăți nu prea au avut de ales și au luat în serios avertismentul de a-și căuta de lucru în altă parte. O parte au plecat la teatre din provincie, alții au fugit din țară, alții au stat pur și simplu acasă.

Și în '89, ca și în anii precedenți, pregătirea programului de Revelion a început din vară. Tudor Vornicu

făcuse obiceiul de a-i lua pe cei care formau echipa de realizatori ai programului dintre noapți, printre care se numărau Dan Mihaescu, Titus Muntean, Grigore Popp etc., la mare, unde puneau cap la cap un sumar provizoriu de emisie. Cele cinci-șase luni de muncă până în iarnă erau necesare, mai ales că sistemul impunea ca toate momentele să fie anunțate, aprobate, filmate, montate și vizionate și iar aprobate din timp. Numai că evenimentele au arătat că nu oricine se scoală de dimineață ajunge neapărat și departe: Revelionul pregătit cu o jumătate de an înainte nu a mai ajuns să fie difuzat niciodată.

„Desfășurătorul propus era bătut la o mașină specială, care imprima litere mai mari decât la mașinile de scris obișnuite, de o dactilografă specială și

era trimis la Comitetul Central. Propunerea de scenariu era în funcție de cine era șeful serviciului de presă. Dacă ăla era mai grijuliu de fel, ne cerea din timp sumarul. Nu era scenariul propriu-zis, ci un fel de sinopsis, în care noi spuneam «vor fi prezenți artiștii amatori și frunțașii... și muzica populară va fi reprezentată de cei mai buni soliști, vor fi prezenți comicii cutare și cutare». Asta era o informare cerută mai spre vară. Vornicu lua echipa la Mamaia și scriam scenariul. Împărțeam pe calupuri, scriam replici, chiar începeam să scriem unele scenarii și dădeam tematica altor colegi și ne calculam, în funcție de decorul natural, ce filmări facem mai devreme și care mai târziu”, povestește Mihaescu.

(Continuare în pag. a III-a)

CALENDAR

20 iulie (Joi)

Soare la răsărit la 5:50, a apus la 20:54

Luna a răsărit la 22:05, a apus la 7:30

Sărbătoare creștină: Sfântul Slăvit Prooroc Ilie Tesviteanul

S-a întâmplat la

20 iulie 1989

• În capitala Pakistanului s-au desfășurat lucrările unor subcomisii pakistano-indiene de cooperare în diferite domenii. Acestea au avut rolul de a stabili direcțiile concrete ale colaborării dintre cele două țări, pe baza datelor convenite în cadrul Comisiei mixte dintre Pakistan și India, ale cărei lucrări s-au desfășurat la nivelul miniștrilor de Externe, tot la Islamabad.

• Peste 18.000 de elevi de liceu din provincia sud-coreeană Kwangju au luat parte la mitinguri pentru a protesta față de măsurile luate de regimul de la Seul de a-i lipsi de locul lor de muncă pe profesorii care au aderat la organizația sindicală din ramură. Ei și-au exprimat sprijinul și față de acțiunile de protest ale cadrelor didactice din Coreea de Sud, care au avut loc în ultimele zile.

Romona VINTILĂ

JURNALE PERSONALE

20 IULIE

Lidia s-a întors de la Jurda. În loc să se odihnească, a urmărit la video mai multe filme, printre care și „Doctor Iivago”.

Victor Felea, Jurnalul unui poet lenes. Ianuarie 1955 - martie 1993, Editie îngrijită de Lidia Felea, București, Editura Albatros, 2000, p. 731

Din ce în ce nu mai am chef să scriu despre blestemata de viață dublă pe care-o ducem cei mai mulți. De o parte, înfostrea tuturor pentru a susține micuța, dispregiul față de poporul întreg, umilinta, pe de altă parte, adulara fără limite, epitetetele, superlativetele a ceea ce ne se prezintă pe toate canalele oficiale drept „epoca de aur”.

(Continuare în pag. a II-a)

DE-ALE GAZETĂRII

Prin țara gulaș-socialismului

Sejurul budapestan a fost în cea mai mare parte rezervat obiectivelor turistice, căci erau multe lucruri frumoase de filmat. Insula Margareta, podurile de peste Dunăre care numai albastră nu era, centrul capitalei cu celebra arteră comercială Váciutca, arhitectura imperială a numeroaselor clădiri, monumentele, Parlamentul, Bastionul Pescarilor etc... Serile erau rezervate băntuirii prin magazinele de toate felurile în care mai toate mărfurile îți făceau cu ochiul, singura rezistență la cumpărarea lor fiind determinată doar de subțirimea portofelelor. Așa că principala activitate era să căscăm gura și ochii pentru a ne face o idee cât mai exactă despre socialismul gulașului, net superior, din punctul de vedere al consumatorului, celui din celelalte țări „frățești”.

Ca turist, am mai vizitat Cehoslovacia și RDG-ul, cu o firească trecere prin Ungaria. Am avut, deci, prilejul să compar și nivelul de trai din aceste țări. Medalia de aur i-am atribuit din nou Ungariei. Ca mai întotdeauna, mioritica patrie muma s-a clasat, și la acest capitol, în fruntea cozii. Formula cât se poate de sintetică a acestui trist fapt am auzit-o exprimată în gura mare într-un magazin, de un oltean, aflat și el în vizită, împreună cu un numeros grup de turiști. „Mucică, uite ce au ăștia aici!”. Tonul admirativ-învidios nu a fost contrazis de nici unul dintre juveți, și ei vizibil impresionați de diversii

tatea mărfurilor și de modul lor de prezentare. Un oltean rătăcit de raionul de cosmetice, unde pare-se că-l tentau spray-urile deodorante și care habar n-avea de limba maghiară, a încercat să-și rezolve problema, apelând la universalul limbaj gimnastic al mâinilor.

Cum acesta nu prea a funcționat, omul a încercat o soluție ergonomică și anume a înșfăcat de teighea un tub de spray pe care tocmai îl cumpărase un băștinăș, a pompat o dată în palmă, a mirosit-o și plăcându-i ce a aflat i-a arătat cu degetul vânzătorului tubul cu pricina, întorcându-l apoi spre el, ceea ce voia să însemne că dorește să cumpere și el unul la fel. Mesajul a fost înțeles de această dată. Numai că a urmat o lecție. Vânzătorul a luat tubul respectiv, l-a pus înapoi pe raft, a luat de acolo două tuburi noi pe care le-a dat unul băștinășului și pe celălalt melteanului. Un fleac în spațiul carpato-dunărean, dar o dovadă de elementară civilizație comercială în Ungaria.

Itinerarul nostru în țara vecină mai cuprindea și o raită prin provincie. Localitățile alese erau Győr, Sopron, Szekesfehervár. Bineînțeles și renumita zonă viticolă Tokaj. Dacă la Győr și la Tokaj știam de vrem să filmăm, în celelalte două orașe nădăjduiam să fim ajutați de gazde. Le-am explicat că am dori să aflăm de la ei ceva specific aceluia loc. Și numai aceluia loc. Ca să știu mai explicit le-am dat un exemplu

dintr-un reportaj despre Olanda, pe care autorul l-a început arătând o mână cu palma întoarsă în sus filmată în așa fel încât liniile din palma desenau un W. Comentariul spunea că una din primele învățături pe care mamele le transmit progeneriturilor este că acel W vine de la Werke, adică de la muncă. Acesta fiind marea „secret” al prosperității batavice. Acest exemplu nu mi-a folosit la nimic, întrucât cei cărora m-am adresat nu aveau vreo idee că am putea filma ceva asemănător în localitățile cu pricina. Nu știu însă cum s-a făcut că din povestea mea ceilalți au înțeles că reportajul din Olanda a fost făcut de subsemnatul, ceea ce mi-a ridicat statutul profesional în ochii gazdelor. Nu m-am mai obosit să dezmint falsa impresie, lăsând lucrurile așa cum au căzut...

Primul popas l-am făcut la Győr, unde se fabricau, sub licență germană, autocamioanele de mare tonaj Mann. Auzisem în țară că se proiecta o colaborare a fabricii brașovene similare cu omologa sa maghiară, așa că am găsit nimerit să fac un fel de avangardier. A ieșit un reportaj înșipid.

(Continuare în pag. a III-a)

CURS DE JURNALISTICĂ (10)

Prelucrarea informațiilor pentru mesajele cu structură complexă

Anemia abstracțiilor

Anumite substantive abstracte tind să creeze ciorchini de cuvinte în plus: problemă, caz, chestiune, condiție, facilități, activități, experiență, factor, bază, caracter, natură,

proces. Adesea aceste substantive sunt legate cu niște cuvinte specifice, ca atunci când „traficurile este aglomerat” devin „problema traficului aglomerat” sau „situația traficului congestionat”.

Pe lângă o anumită pedanterie,

aceste substantive sunt și abstracte. Ce este o facilitate, o chestiune, o problemă? O facilitate poate fi un aeroport, un hotel, un parc sau o bucătărie.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Suflul ghiulelei

Stalin este cel care ne-a învățat că „nimeni nu se naște nevinovat”. Prietenul meu T. era ca dromaderul, avea o dublă cocoșă a vinovăției — era doctor și ginecolog. Doctorul pe vremea aceea, dacă avea șansa să ajungă doctor mare, de spital, cu nume, era protejat și chiar avantajat. Numai că T., om deștept și trăit în miezul lucrurilor, știa că doctorul mare era ca porcul furajat pentru eventuala zi de Ignat.

Sistemul obliga pe fiecare să se descurce. Țara trăia după dreptul cutumier, astfel încât fiecare în ochii legii celei adevărate era tocmai bun de legat (cu acte în bună regulă, dar evident numai dacă era cazul).

T. era un ginecolog cunoscut, dosar bun, legături cu oameni foarte puternici și era unul dintre ginecologii care nu chieurtare. Câștiga suficient cât să evite frica permanentă a umflării peste noapte pentru intrerupere ilegală de sarcină — căci femeia, dacă o ajuți, va povesti și celor câteva prietene, și soțului, și amantului. Cu toate

astea, au căutat să-i pună gheara în gât, să-l facă informator. Căci spitalul avea normat un securist, cu birou, cu camera de interceptare a telefoanelor, cu tot dichisul, iar omul avea și el normă de rețea. Dar T. nu era orișicine, o trata pe soția unui inginer profund conspirator, care era securitatea securității. Ca la marxism, care ați făcut și mai țineți minte, negarea negației. Și l-a învățat ăla cum să procedeze dacă... Căci știa cum merg lucrurile.

Așa că atunci când au căutat să îl agațe, insistent dar moale, că era totuși membru de partid, T., învățat, i-a spus „îmi pare rău, dar eu lucrez cu cutare”. Tovarășul colonel de la spital a pălit și a transpirat. Căci oamenii cu care lucrea securitatea securității dădeau în gât oameni ca tovarășul colonel. Și când ești secur pește doctor, iei și tu, ca omul, ca și securistu-i om, kent-ul, whisky-ul, benzina.

(Continuare în pag. a II-a)

Tovarășele colectiviste în „noua revoluție agrară“

(Urmare din pag. 1)

Munca unui hectar de pământ însemna de obicei prașila și culeșul (în cazul produselor care nu se pretau la recoltatul mecanizat), munci considerate acceptabile de către femei.

Nu același lucru se putea spune despre descărcarea vagoanelor cu îngrășăminte chimice sau semințe, activități care necesitau forță fizică și care erau considerate peste puterile femeilor. În agricultura anilor '80 însă egalitatea dintre femei și bărbați era luată ad literam, iar colectivistele lucrau cot la cot cu bărbații: „Șeful de echipă mi-a zis odată: «Hai, astăzi mergeți șase oameni la gară!» Eram eu cu încă o femeie și patru oameni, că n-aveam pe cine să pui! Când ne-am dus acolo, toți își dădeau coate: «Ce face femeie asta?» Păi cum ce să facă? Da' eu n-am venit la muncă! Descărcați! Pe urmă, până-n ora 12 ei își tot dădea coate și vorbea, că ce-o să facem noi, n-o să putem... Păi cum să nu pot? Am descărcați! Pe urmă chiar ei au zis că: «Măi, nici nu credeam că voi o să munciți așa, ca bărbații!» De fapt, situația era cu atât mai ciudată cu cât munca „organizatorică”, care presupunea mai puțin efort fizic, era făcută în general de bărbați sau, cum a rezumat interlocutoarea mea: „Ei erau cu creionul, noi trebuia să executăm ordinul”.

„Tu ai făcut scrisoarea?“

Această situație dădea naștere la probleme de care chiar conducerea CAP-urilor era conștientă. De fapt, brigăzile formate în majoritate din femei erau, în ciuda propagandei oficiale care sublinia egalitatea dintre sexe, un semn al deteriorării statutului acestora în societate. În plus, în afară de muncă, femeile mai trebuiau să aibă grijă și de copii. Aceasta însemna că în pauza de masă, la ora 12:00, trebuiau să se întoarcă acasă pentru a face mâncare celor mici. Uneori, în cadrul familiei aveau loc aranjamente complicate pentru ca să rămână cineva în permanentă acasă. „Am lucrat la CAP, la mută țevile de irigații! Dar zilele pe care le-am lucrat le-am trecut pe numele soacrei mele, că și ea avea noroc, iar eu aveam și copii mici, eu nu se ducea la irigații, că nu putea și eu mă duceam. Plecam numai dimineața și seara, când se mutau țevile și în timpul asta ea rămânea de avea grijă de copii. Apoi, când mă întorceam eu, se ducea ea la treabă, că erau alte munci, la sfecică, la porumb”, povestește interlocutoarea mea. Din

Pe șantier, în cooperativele agricole, în fabrici și uzine, bărbații și femeile munciau cot la cot

această cauză, femeile realizau în general mai puține norme și primeau deci mai puțini bani decât bărbații. În ciuda nivelului scăzut de plată, ele erau însă obligate să iasă la lucru pentru că alimentele nu puteau fi cumpărate decât pe cartele, distribuite în funcție de zilele de muncă totalizate într-un an.

Folosirea femeilor ca forță de muncă necalificată intra de fapt în tradiția directă cu politica regimului de la fabrica nașterii. Pe de o parte se aștepta de la ele să fie „mame eroine” și să nască mulți copii, iar pe de altă parte erau obligate să muncească pe câmp. Politica oficială a statului socialist era de a oferi o serie de ajutoare mamei cu mai mulți copii, ajutoare constând în general în alimente distribuite peste ratia acceptată. Mamele trebuiau însă

să lupte cu sistemul uneori chiar și pentru aceste mărunte „privilegii”. „Eram plătiți puțin! Și ne mai dădea de la cooperativă, de la magazin zis, dar numai dacă voia șefii ăștia de aici să-i aprobe, că eu dacă aveam trei copii mici, mie trebuia să-mi dea un kilogram de zahăr, unul de ulei, mălai, făină. Și nu mi se dădea! Ca să ies la muncă! Păi dacă aveam copii mici, unde să ies? Munceam și eu pe unde puteam! Am făcut și o scrisoare la președintele organizației de femei, la București, și până la urmă mi s-a aprobat! Și m-au chemat aici, la cămin (căminul cultural - n.r.), și m-au întrebat: «Tu ai făcut scrisoarea?» «Da, eu am făcut-o! Păi dar, eu cu ce să pot trăi?»».

Cornel MICU

CURS DE JURNALISTICĂ (10)

Prelucrarea informațiilor pentru mesajele cu structură complexă

(Urmare din pag. 1)

O chestiune este orice fapt discutat de oameni sau asupra căruia sunt de acord.

O problemă de sănătate poate fi orice, de la o unghie încarnată până la cancer.

Un om căruia i se taie gâtul într-o alee întunecoasă este „o victimă a violenței”, dar se pierde mult prin această formulare. Iată cum funcționează cuvintele abstracte. Numiți sapa sapă și evocați o imagine precisă. Numiți-o unealtă agricolă și v-ați putea referi la un plug, o greblă sau un tractor cu aer condiționat.

Evident, aceste substantive abstracte își au locul lor, dar exemplele următoare arată de ce trebuie să le tratați cu rezervă:

1. Situația prezintă pericolul pentru public din cauza tendinței persoanelor, eliberate condiționat, de a comite în continuare crime.

2. E riscant pentru că cei eliberați condiționat comit adesea crime.

3. Comitetul a amânât plățile pentru asistență socială cu trei săptămâni.

4. Guvernul a hotărât să-l înlocuiască cu un general având un caracter mai agresiv.

5. ... să-l înlocuiască cu un general mai agresiv.

6. Crește numărul de crime de natură violentă.

7. Crește numărul de crime violente.

8. Legislația a amenințat să suspende toate operațiile de exploatare minieră barbară.

9. ... orice exploatare minieră sălbatică.

10. A fost oferit un amplu spațiu pentru activități recreative.

11. A fost asigurată un amplu spațiu de recreere.

12. Podul de sub Smithville a devenit acum o chestiune practică.

13. ... a devenit realizabil.

14. Pierderea muncitorilor calificați va fi un factor paralizant în economia Iranului.

15. ... va paraliza economia Iranului.

16. Un alt aspect neliniștitor este problema productivității.

17. ... o altă grijă este productivitatea.

18. Ei își primesc ceurile pe bază lunară.

19. Ei primesc ceuri lunare.

20. Au fost de acord că aventura lor în pădure a fost o experiență interesantă.

21. ... a fost interesantă.

22. Talentul la matematică este considerat o experiență de învățare valoroasă.

23. Ei pot învăța mult din matematică.

24. Este un conducător (lider) cunoscut în domeniul medical.

El este un lider în medicină.

14. Jumătate din oraș trăiește în condiții de sărăcie lucie.

15. ... trăiește într-o sărăcie lucie.

16. Facilitățile sanitare ale statului trebuie îmbunătățite.

17. Spitalele statului trebuie îmbunătățite.

18. Dublarea patrului a fost sugerată ca o soluție a problemei crimei.

19. Dublarea patrului a fost sugerată pentru a preveni crimea.

20. ...

21. ...

22. ...

23. ...

24. ...

25. ...

26. ...

27. ...

28. ...

29. ...

30. ...

31. ...

32. ...

33. ...

34. ...

35. ...

36. ...

37. ...

38. ...

39. ...

40. ...

41. ...

42. ...

43. ...

44. ...

45. ...

46. ...

47. ...

48. ...

49. ...

50. ...

51. ...

52. ...

53. ...

54. ...

55. ...

56. ...

57. ...

58. ...

59. ...

60. ...

ce este spus în mult mai multe cuvinte în original.

„Serviciile publice au primit miercuri mandatul de a nu întrerupe servirea persoanelor care s-ar putea îmbolnăvi în timpul lunilor de iarnă din această cauză.”

„Serviciile publice au primit miercuri ordinul de a nu întrerupe servirea celor în vârstă sau serios bolnavi.”

Măna abstractizării atârână greu asupra ultimei părți a paragrafului inițial.

Iată niște pete abstracte inutile într-un articol de acțiune:

„Poliția este «furioasă» în legătură cu o recentă avalanșă de obiecte aruncate de pe poduri pe autostrăzi asupra vehiculelor și a declarat că intenționează să prindă pe contravenienți «înainte ca cineva să fie omorât.»

„Ofițerul de poliție John Smith a spus că poliția nu a putut stabili o legătură între accidente recente soldate cu răni serioase și contravenienții de pe pod, dar a adăugat: «Credem că unele accidente recente au legătură cu ei. Prea seamănă lucrurile între ele.»

Așa cum arată articolul mai târziu, tinerii au aruncat sticle, pietre și cărămizi - stil mai vioi decât „o recentă avalanșă de obiecte”. Lăsați deciziile să vorbească în locul generalităților:

„Poliția, furioasă pe tinerii care aruncă pietre, cărămizi și sticle de pe poduri în mașinile care trec pe dedesubt, intenționează să le prindă «înainte ca cineva să fie omorât.»

Ofițerul John Smith a spus că nici un accident pe autostradă nu a fost pus în legătură cu aruncătorii de pietre, dar a adăugat: „»

Totuși, fiți atenți cum scrieți despre crime și accidente. Cu toate cele spuse mai sus, se poate să deveniți prea specifici, dând mai ales amănunte sângeroase. Când se descoperă un corp devenit de mult, cadavru este inutil să menționați că este „rău descompus”.

De asemenea, nu este de vreun folos să scrieți, într-un articol referitor la un accident de avion, despre „trupul de nerecunoscut al victimelor” care au murit arzând. „Carbonizat până la u nu mai fi recunoscut” este iarăși o frază de care va puteți lipsi. Se presupune că un om lovit cu pumnulul de 20 de ori a sângera; ziaristul nu trebuie să insiste asupra dimensiunilor unei „bălți de sânge”. Limitați amănuntele sângeroase.

În această privință, veți vedea adesea că victima unei crime este descrisă ca fiind „complet îmbrăcată”, un detaliu gratuit când nu există nici un motiv să credem altfel.

Nu se pot evita complet cuvintele abstracte. Ele

fac economie de spațiu. Dar ele trebuie precedate de caracteristici, dacă scrieți despre facilități, lămuriiți-l pe cititor mai întâi ce sunt aceste facilități. În articolele care tratează despre lucruri abstracte, dați exemple concrete. „Piața încordată a locuințelor pentru populație”, poate însemna și o bătrână dată afară cu cele patru pisici ale ei.

Fragmentul următor este din domeniul diplomatic. Cititorul se străduie din greu să găsească un fapt limpede în primele patru paragrafe:

„Washington - Cu mai puțin de două săptămâni înainte de întâlnirea președintelui Carter cu președintele Jose Lopez Portillo al Mexicului, sunt puține perspective de soluționare a problemelor săcătore care tulbură relațiile dintre cele două țări de mai mulți ani.

„Așadar, deși persoanele oficiale recunosc că le-ar fi plăcut să regizeze o ceremonie impresionantă de semnare a unui tratat, acum ele consideră că întâlnirile sunt o sesiune de lucru care va produce puține rezultate palpabile.

Sub Carter și Lopez Portillo, SUA și Mexic au avut mai puține întâlniri regulate, chiar dacă nu au fost de acord asupra multor probleme. Cele două țări au căzut de acord în 1977 să creeze un mecanism consultativ, ceea ce înseamnă că diplomații din ambele părți se întâlnesc regulat ca să discute probleme specifice.

Funcționari ai administrației spun că sesiunile au oferit o formă pentru schimburi de vederi și că s-ar putea ca ele să ducă un acord pe problemele dificile ale ordinii de zi.”

Această pudrare cu limbă păsărească va spune doar că președintele se vor întâlni ca să discute „probleme” și „chestiuni”. Cum sunt ele? Ce și dispută cele două țări? Este adevărat, articolul mețonează mai departe aspecte concrete, ceruri asupra prețului petrolului, importurilor de cereale, imigranți ilegali, dar în acel moment ochii cititorului s-au înțepoșat de plictiseală.

Articolul ar fi început sub auspicii mai bune folosind amănunte:

„Washington - Cu mai puțin de două săptămâni înainte de întâlnirea dintre președintele Carter și Lopez Portillo al Mexicului, șansele sunt mici în ceea ce privește rezolvarea disputelor privind integrarea legală, importurilor de roșii și prețurile petrolului.

Acestea și alte probleme au înrăutățit, de mai mulți ani, relațiile dintre cele două țări.”

Fragment din „Tehnică scrisului”, Caiet Documentar editat de Catedra de teorie și practică a Academiei de Studii Social-Politice, p. 82-87

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Suflul ghiulelei

(Urmare din pag. 1)

Nu mai că epoca de parg a socialismului comunist românesc trecuse și fructul începea să se impună.

Era în anul „de grație” 1989. Sărăcie, frig, întuneric.

Toți simțeau nu că se va schimba ceva în bine, ci că se va schimba, că vechile echilibre, vechile protecții, bruma de certitudini nu mai funcționau. Și T. a primit de veste când nu se aștepta: seara. Era întuneric, frig, Stătea la doi pași de Militia Județeană. A fost chemat brusca, la telefon, să se prezinte imediat la adjunct. Adjunctul nu era un om necunoscut, parașutat peste noapte în Galați. Era o figură a acestei suprastructuri din care făceau parte și așa-ziișii doctori mari. Nevasta îi suferea de o boală cronică, fusese de câteva ori operată.

Domnul colonel era un om puternic, dar cu doctori de-ai casei. De fapt însă, doctorații erau ca porcii la îngrășat. Era ambițios și avea nevoie (poate și plăcerea, naiba stie) de sacrificării. T. bucovinean șobolanos care a trăit conștient teroarea areștrilor în masa din anii '50 (des și pe nimic), s-a zgribulit. A ajuns la ofițerul de serviciu. „Sunt chemat la tovarășul...” A fost condus pe scări prin clădirea masivă, pustie în orele de întuneric precoce al iernii. În cabinetul imens a fost poftit față în față cu tovarășul colonel. Întuneric, doar o lampă de birou. Tovul politicos, dar rece. Prea puțin vorbăreț. A luat un cuțit masiv, cu prășele din os încrustat, l-a înfipt brusc în tabla groasă de lemn a biroului, l-a lovit lateral. Cuțitul vibra la frecvență mare, el tăcea. Pustietatea întunecoasă a biroului imens îl strângea pe T. ca un aparat gipsat pe strâmț. După un timp de tăcere apăsătoare s-a trecut la subiect. „Tovarășul doctor, noi știm că nu faceți chiretaje. Dar nu vreți să trăiți și dumneavoastră omeneste? Colegii dumneavoastră fac. Noi nu-i vrem pe toți. Îi vrem pe doctorul P. și pe doctorița Cutare. Ne ajutați, vă ajutam!” Doctorul P. credea că e la adăpost. Că, din când în când, noaptea, fără foaie de observație, chireta pe nevasta tovarășului general, tot de la Militia. Ei, uite, că nu era la adăpost! Soțul doctoriței Cutare era Gore, inginer, activist la partid. Bietul T., dând din colț în colț, înspăimântat, a plecat acasă după ce l-a spus ferm, promițător, cu siguranța răpitorului care și-a înfipt strâns ghearele în trupul victimei: „Mai gândiți-vă, tovarășul doctor!”

T. a fost chemat peste două zile, tot brusc, tot pe întuneric. Același scenariu.

A treia oară nu l-a mai chemat că a început - cică - Revoluția. Așa am aflat de tărșenie. Mi-a povestit cu dezastrel și frica unuia căruia tocmai i s-a prăvălit moartea suită în cărcă. Mi s-a confesat terifiat: „Mă, Nicolae, dacă mă chema și a treia oară cedam?”

Gluma sorții a făcut ca T. să fie ales după Revoluție mai-marele peste doctori, omul prefectului (care fusese foarte mare în Galați și înainte). Și cu echipa asta suită la volanul României omul revendicativ și haotic s-a dus (nu s-ar fi dus el, dar a fost trimis) să investigateze abuzurile fostei Militii și Securității. Investigarea s-a sediu. Toți grangurii alinați, încă nu se schimbaseră uniformele. Credeți că a spus ceva? A pomenit de cuțitul vibrator?

La Galați, la Biserica-monument Precista, s-a făcut un furt. Preotul îi știa pe hoți, dar ca să-i închidă gura hoții l-au violat. Un preot spurcat trebuie să se lase de meserie. Așa că popa a tăcut. Fără să vrea, T., ajuns mare preot al vremurilor noi, s-a comportat instinctiv la fel. Singura lui greșală a fost că mi-a povestit. Dar frica l-a rămas cristalizată în oase. Căci T. știa că a fost învinș și numai zavera din Decembrie l-a salvat. Fusese violat chiar dacă nu fusese pătruns.

Prof. dr. Nicolae Bacalbașa, șeful Clinicii de ATI, Spitalul Județean Galați

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Se tot tin conferințe naționale ale consilierilor oamenilor muncii, plene, sesiuni ale MAN, toate în unanimitate votează legi, aprobă indicațiile fără nici o urmă de abatere de la „unitatea noastră de monolit”. Această unanimitate absolută ascunde în fapt lipsa totală de opinie a întregii rețele de conducere. Nu se dezbate, nu se privește critic, nu se combate absolut nimic. La nici o luare de cuvânt, la nici un nivel nu licărește nici cea mai mică idee de abatere de la aberanta linie unică personală, absolută, dictatorială, tiranică în care suntem osândiți de 24 de ani.

Am făcut cerere de plecare într-o restanță de concediu din 1988, de opt zile. Mi-a aprobat-o directorul Drucea, am făcut toate pregătirile și bagajele împreună cu Vivi de o săptămână: revizuit mașina, cortul, spălat echipamentul și tot cortegiul de pregătiri plăcute înainte de plecare pentru câteva zile de odihnă. Mi s-au dat și banii de concediu și, în aceeași zi, la 13 iulie: bomba! Pe cererea de 12 zile pentru concediul de odihnă al doamnei Gabi Pop, directoarea noastră tehnică, vicele lordache a scris: „Directorii și șefii de secție, fără nici o excepție, nu pleacă în CO decât după Congresul al XIV-lea.”

Adio, concediul de opt zile restante din 1988! La muncă!

El și ea au plecat la mare, la Neptun. În ziare, nici un cuvânt. Ca în fiecare an, se odihnesc o lună la mare, o lună la munte, o lună în vizite în lume. Pleacă la munte, o lună în vizite în lume. Pleacă la munte, o lună în vizite în lume. Pleacă la munte, o lună în vizite în lume.

Ca de obicei, atunci când pleacă ei, cu dezlănțuirii furibunde se desfac pavajele pe traseul „regal”, acolo unde s-a întârziat cu trecerea unei rețele, a unei subtraversări. Acum că ei sunt plecați, concentrări babilonice de oameni desfac, 24 din 24 ore, carosabilul, pun conducte și astupă pe Calea Victoriei, în Piața Victoriei, se asfaltează de zor pe Bd. Ana Ipătescu. Ne-am obișnuit: în fiecare an atunci când „ei” lipsesc, sunt concentrate toate forțele pentru astupat ceea ce i-ar putea deranja sau infuria cumplit, dacă ar fi aici.

În toate emisiunile TV la ruși, la bulgari, ample reportaje despre evenimintele lunii: bicentenarul Revoluției

Franceze, cu marele fast din Paris în aceste zile. Toate programele TV, radio, presa ne copleșesc cu aceeași adulație necontentită, uriașă, în valuri ce nu se mai termină. Se inventează, se scormonesc aniversări în jurul cărora se fac programe de osanale cu mii de oameni cântând laude în piețe, în câmpuri, pe dealuri, sub invariabilul portret uriaș folosit ca fundal la orice spectacol de acest gen.

Gheorghe Leahu, Arhitect în „Epoca de aur”, f.l., Fundația Academia Civică, 2004, p. 283-289

Telefonul sună tot timpul: prieteni din Elveția, Franța și Italia țin să mă consoleze pentru moartea lui René, spunând că el a fost pentru ei un om unic. Prietenii și colegii mei din Suedia mă sună și ei sau îmi trimt scrisori, telegrame, asigurându-mă de prietenia și ajutorul lor. Ni se trimt textele de la TV și Radioul Suedez despre personalitatea lui René și pe cele din presa suedeză, care sunt adevărate portrete literare scrise de mari personalități ca: Brigitta Trotzig, Agneta Plejler, Arne Ruth și mulți alții. Câteva mărcăm importanța lui René ca editor plin de originalitate și curaj pentru cultura din Suedia. Moartea mi se pare acum venind brutal de luminoasă, comandată de înaltele puteri ale lui a fi. Și ce lucru ciudat, apare în același timp cartea lui Jung, un eseu scris de Gerhard Wehr, în colecția „Les Grands Suisses”, cu o mulțime de critici excelente despre carte și editorul ei. Fac totul ca să nu mă las cuprinsă de voluptatea durerii. Împreună cu Yves și Alain facem excursia pe care René avea de gând să o facă în ziua morții lui, pe Rigi. Dintr-o dată, cade o ploaie de aur peste noi, o ploaie alpină, repede și luminoasă, exact când ne găseam la locul iubit de René, plin de verdeață, și de unde se puteau auzi talângile vacilor elvețiene, acum dangăt simfonice reproduș în peisajul alpin până hăt, departe. Melancolie, tăcere și înfrăcomunicare. De unde mi se pare că aud vocea Mariei Callas cântând aria preferată a lui René, din „Norma”, ca o perforare a sufletului cu sabia vocii ei de necorfuindat.

Gabriela Melinescu, Jurnal suedez II (1984-1989), Iași, Polirom, 2002, p. 259-260

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

În numai 250 de zile. Prin el se scurta de 11 km distanța dintre localitățile Mangalia - 2 Mai - Vama Veche. Se asigura astfel și accesul direct al „miilor de constructori navali din Mangalia” la Fabrica de construcții și reparații de nave „2 Mai”.

Primiri la Neptun

A vizitat România general-colonelul Horst Brunner, șeful direcției principale politice a Armatei Populare Naționale a RD Germane. A fost primit de Nicolae Ceaușescu la reședința sa din Neptun. Tot acolo, ambasadorul Republicii Ecuador, Fernandez Cordova Ponce Marcelo, i-a prezentat scrisorile de acreditare.

Și alți demnitari au avut întrevederi cu personalități de peste hotare.

Președintele Marii Adunări Naționale, Nicolae Giosan, s-a întâlnit cu delegația parlamentară braziliană condusă de Luiz Henrique da Silveira. Iar ministrul Industriei din Republica Arabă Siriană, Antoine Joubrane, a convorbit la București cu Ion Rađu, viceprim-ministru al Guvernului, și Eugeniu Rădulescu, ministrul Industriei Construcțiilor de Mașini.

Rapiță și mazare boabe în telegrame

Pe ogoare se recolta din plin. Cele mai mari recolte din istoria României și, dacă te-ai lua după Știința, - de ce nu?! -, din istoria umanității. Fapt unic în istorie e cert obiceiul de a raporta conducătorului țării rezultatele fiecărei culturi la hectar. Poți să-ți închipui cum seara, pe ultima tarla recoltată, se strângea adunarea gene-

rală a cooperativelor pentru compunerea telegramelor. Presupun, logic, că odată treaba sfârșită, zoreau la poșta s-o expedieze. Comedia își avea continuarea la București. Conform regulamentelor Poștei Române, telegrama era înmănată direct destinatarului. Asta însemna că la sediul CC ajungeau telegrame cu sacii. Iar

Tovarășul semna ușurel de primire și le citea. După lectură le transmitea la ziar. Astfel că a doua zi, dis-de-dimineață, toți cititorii aflau că, nu mai departe de ieri, județul Giurgiu a

Statul la coadă ajunsese un „sport” național în 1989 FOTO: AGERPRES

JURNAL DE BUCUREȘTI: ROMÂNII SE SIMT CA ÎN LUMEA A TREIA

(Urmare din pag. 1)

„Răbdare” impusă cu forță

Vestul câmp agricol de la vestul Capitalei nu pare a fi lăsat în paragină sau neîngrijit, cum sunt majoritatea fermelor de stat colectivizate. Terenurile bogate și aranjate prevestesc o recoltă abundentă de grâu, porumb și floarea-soarelui, recoltă destinată numai pentru export, pentru a aduce valută în țară, care să susțină industrializarea intensivă planificată pentru următorii cinci ani.

Lipsurile par să fie la același nivel precum cele din Moscova, dar cu mult mai grave decât cele din Budapesta. În ultima vreme, locuitorii Bucureștilor stau la coadă pentru a cumpăra jumătate de kilogram de unt, cârnați și slănină, în timp ce fermierii vând morcovi, ceapă și cartofi, produse foarte greu de găsit în restul anului.

Având un plan de investiții cu 30%-35% mai mare decât în cincinalul trecut, perspectiva nu îi încâlzește deloc pe cetățenii români.

Unii diplomați est-europeni sunt surprinși de „răbdarea” de care dau dovadă românii, însă nu răbdarea populației îi

permite lui Ceaușescu să își impună voința, ci Securitatea, poliția secretă, care urmărește fără istoveală orice semn de împotrivire.

Diplomat arestat

În martie, șase foști oficiali ai Guvernului și partidului, Gheorghe Apostol, Constantin Părulescu, Silviu Brucan, Alexandru Bărlădeanu, Corneliu Mănescu și Ion Răceanu, i-au adresat lui Ceaușescu o scrisoare deschisă în care îl acuzau de distrugerea economiei României și de terorizarea populației prin abuzul la forța Securității.

Toți au fost puși imediat sub supraveghere. De atunci, diplomații vestici, care au încercat să îi viziteze pe unii dintre ei, au fost ori arestați, ori bruscați de miliție. Brucan, fost ambasador în Statele Unite, a fost mutat de la domiciliul său undeva în împrejurimile Bucureștilor.

Mircea Răceanu, fiul unuia dintre semnatari, responsabil, de asemenea, de relațiile cu Statele Unite, pe care oficialii americani l-au numit „un superb diplomat”, a fost arestat la 31 ianuarie și acuzat de trădare. Ion Diaconu, oficial al Ministerului de Externe, a spus: „Pentru moment, cazul este analizat de autoritățile

judiciare”.

Lipsa ziarelor străine

Guvernul lui Ceaușescu interzice cetățenilor români să vorbească cu vizitatorii străini, iar dacă o fac, atunci trebuie să raporteze discuțiile purtate miliției, ceea ce face orice contact în afara celui cu oficialitățile imposibil. Câțiva dintre cei care au vorbit cu un reporter în timpul vizitei de patru zile au recunoscut că viața pe care o duc este grea, dar că există semne de îmbunătățire. Electricitatea nu este raționalizată, dar este cenzurată asemenea convorbirilor telefonice în afara orașului: apelurile mai lungi de trei minute se tarifează de 1,5 ori mai mult decât tariful normal, cele de peste șase minute, dublu, ajungând la costuri de patru ori mai mari pentru convorbirile care depășesc 20 de minute.

Cetățenii români care se întreabă cum este viața din străinătate nu au posibilitatea de a se informa. Nici chiar în timpul

DE-ALE GAZETĂRIEI

Prin țara gulaș-socialismului

(Urmare din pag. 1)

La vreo oră după cazarea la hotel am ieșit cu Adrian să ne dezmortim puțin printr-o plimbare prin centrul orașului. Iancu, un flăcău cu mult succes la femei, venea într-o viteză cosmică spre hotel însoțit de o frumusețe fetișcană care părea că de abia ajunsese pe băncile liceului. Au dispărut rapid în hotel. Nu aveam vreun dubiu asupra derulării evenimentelor, dar credeam că respectiva era vreo cunoștință mai veche de-a Don Juan-ului de Iancu. Mai pe seară supoziția ne-a fost dezmințită chiar de cel în cauză. O „agățase” doar cu vreo oră în urmă, cu scopul declarat și imediat acceptat al unei intimități depline. Faptul era prezentat de Iancu drept ceva banal, sexul frumos maghiar fiind complet dezinhibat în această privință, ceea ce Iancu ne-a mai exemplificat de vreo două ori și după ce ne-am întors la Budapesta. Iar ne-o luaseră unghurii înainte...

Ajunși la Sopron, cel mai vestit oraș al Ungariei, aproape lipit de granița cu Austria, am filmat imediat – căci aveam numai o zi la dispoziție – teatrul în aer liber amenajat la intrarea într-o uriașă carieră de piatră. Designierii folosiseră cu o desăvârșită măiestrie „decorul” natural, așa că spectacolele de orice fel prezentate acolo se bucurau de o numeroasă asistență atrasă și de ineditul acestei „săli”. Sigur că din itinerarul vestic nu putea să lipsească celebrul vin roșu local „Sânge de taur”, parcă Bikavar este numele sub care se comercializează în lumea întreagă, drept care am zăbovit asupra lui mai mult în calitate de degustători decât de reporteri, nu de alta, dar ca să-l putem compara cu mult mai celebrul Tokaj, ultimul obiectiv aflat în programul nostru de filmare. După înserare, Iancu ne-a propus să mergem la fai-

moasa discotecă din localitate, discotecă amplasată la câțiva metri de granița austriacă. Macaroana ne-a fost tăiată în preajma stabilimentului vizat, de doi cerberii apăruți ca din pământ, care ne-au cerut să le arătăm permisele de graniță. Pare-se că băieții erau însărcinați să ne păzească de ispita de a sări pârleazul austriac, așa că, în lipsa buclucașelor permise, am fost siliți să facem stânga-mprejur.

Înainte însă de a sosi la renumita podgorie a Tokaj-ului, am mai făcut un scurt popas la Szekesfehervar, un fel de Alba-Lulia toponimică a maghiarilor, numele-i conținând particula feher, care înseamnă alb în ungurește, dacă memoria mă mai ajută. Erau destule vestigii romane în zonă, dar nimic deosebit de filmat, mai ales că pelicula, normată mai generos în cazurile deplasărilor peste hotare, era totuși pe terminate, așa că ne-am mulțumit numai cu oh-uri, ah-uri și tăvăituri admirative pentru a nu ne dezamăgi amabilele gazde. Sosirea noastră la Tokaj, pe la începutul primăverii, era cât se poate de nepotrivită din punctul de vedere al filmării. Podgoriile arătau jalnic, așa cum arată orice podgorie înainte ca vegetația, adormită atunci, să le poată înfrumuseța. Scheletele lemnoase ale tulpinelor, lipsite de smaraldul frunzișului și de rubiniul ciorchinilor zgăriați retina. A trebuit așadar să ne mulțumim doar cu diapozitivele care immortalizaseră podgoria în vremea ei de maximă strălucire. Câteva dintre ele și anume acelea care înfățișau doar ciorchinii generoși cu boabe masive, ne-au lăsat cu gura căscată. Toți ciorchinii erau încâtușiți de un fel de pânză de paijen. Ziceai că erau tocmai buni de aruncat. Nedumerirea ne-a fost repede risipită de tânărul oenolog care ne-a fost călăuză. Nu era pânză de paijen ci un fel de ciupercă. În virtuțile cam ciudate ale acestei ciuperce am înțeles că ar sta secretul aromei unice a

vinului de Tokaj. Datorită ei se obține o esență numită Aszu, care, adăugată în diferite proporții vinului propriu-zis, determină și calitatea licorii. Astfel, un procent mai mic era destinat spoiului numit Szamorodni, care alcătuija grosul producției podgoriei și care se comercializa la prețuri mai accesibile. Sorturile superioare erau cele cărora li se adăuga esența respectivă în cantități mult mai generoase, prețurile crescându-le corespunzător. Podgoriile le numeau de prima Aszu și de secunda Aszu, ultima fiind și cea mai scumpă. Mult mai scumpă. În Los Angeles am văzut butelcuțe de 750 de ml al căror preț depășea binisor 20 de dolari. Obișnuiți ca în finalul oricărei filmări în podgoriile mioritice să fim întrebați dacă ne-am adus și canistre – întrebare inutilă, căci acestea făceau parte automat din arsenalul echipei de filmare – care să se umple ochi cu un cadou din partea firmei, am rămas cam șocați când la plecare ne-am ales doar cu o strângere de mână. Nu ne așteptam firește la o canistră, dar nici să plecăm cu buzele umflate. Le-am cerut atunci să ne vândă câte o sticlă. Ni s-a spus că nu pot vinde, așa că, „simțindu-se” în sfârșit, ne-au dat ca amintire amândurora o fiolă de 250 de ml. Una singură pentru amândoi, să fie clar. Nimic pentru restul echipei. Aici, le-o luaserăm înainte unghurilor. A doua zi am plecat spre Budapesta unde am mai lălat-o o seară și o dimineață. După amiază am luat trenul spre patria mamă. Vameșii români nu ne-au scotocit prea mult prin bagaje. Probabil atât datorită pașapoartelor de serviciu cât și faptului că aparatul de filmat era pus „întâmplător” la vedere. Nu a trebuit deci să ne mai scotocim prin buzunare pentru dările cuvenite.

Din tot ce am filmat s-au difuzat pe post doar reportajele de la Tokaj și de la teatrul în aer liber din Sopron.

Valentin VERZEANU

Scenariul Revelionului se făcea vara, la mare

(Urmare din pag. 1)

Filmările masive începeau de prin octombrie și se terminau până în prima săptămână din decembrie, pentru că urma vizionarea. Cei de la direcția de presă sau de la CC aveau totuși și ei spaimele lor. „Trebuia să vină Dumitru Popescu la vizionare. La intrarea în turnul televiziunii îl aștepta un vicepreședinte.

Ușa liftului o ținea alt vicepreședinte, ca nu cumva să nu aibă tovarășul cu ce urca până la etajul 8, acolo unde îl aștepta președintele, care îl invita în sala de vizionare. Și uite-așa, nu apucă să treacă 10 minute din vizionare, că Popescu est e căutat și i se transmite mesajul că trebuie e să se ducă la Comitetul Central. Vicepreședinții care-l așteptaseră umili să-l conducă spre sala de vizionare nu mai erau nicăieri, iar tovarășul a luat-o pe jos pe scări, disperat că nu venea liftul și îl întârziase la CC”, își amintește realizatorul tv.

Când cenzorii erau din televiziune, umoristiții cădeau mai ușor la înțelegere cu ei. Povestește Mihăescu – schema era ca scenaristul să bage cât mai mult e „strâmbe” în text, astfel încât să aibă de unde să elimine cenzorii, dar să mai și rămână poante. Rămăneau însă suficient „grenade” care explodau când te așteptai mai puțin. „Un taur pleca la coridă, iar ceilalți tauri stăteau la poartă

și-i urau succes. Am dat filmulețul ăsta într-un Album Duminical și a ieșit un scandal imens. Am fost acuzat că intenționat am difuzat acest film, coar-nele fiind o aluzie la faptul că nu știu ce secretar de partid își prinsese nevasta cu amantul. Altădată, făcusem un scheci cu trei femei – la 20, 40 și 60 de ani – care spuneau ce fel de bărbat vrea fiecare. La vizionare mi s-a cerut să sterg integral banda. M-am mirat, fiindcă de obicei mi se tăiau doar replici. A venit și explicația: tocmai în ziua în care ar fi trebuit să intre pe post scheciul, Tovarășa făcea 60 de ani”.

Televiziunea ajunsese o jucărie a regimului. Realizatorii de emisiuni erau folosiți adesea ca instrumente pentru împlinirea plăcerilor nutrite de Cabinetul 1 și Cabinetul 2. Dan Mihăescu își aduce aminte cum o emisie a sa a fost întreruptă și înlocuită cu muzică populară interpretată de orchestra lui Parascchi Oprea, pentru că așa au vrut tovarășii. „Regula era ca, atunci când intra pe post o emisie, cel care o realizase să fie în televiziune, pentru a interveni în caz că se rupea banda și trebuia făcut un montaj pe loc. Eu mă înțelegeam cu redactorul de serviciu și am plecat acasă. Doar și omul putea să facă același lucru ca și mine în caz de vreo nenorocire tehnică. Am urmărit însă de acasă emisia. Când a început să cânte Dida Drăgan, m-am dus

până la bucătărie să-mi iau un pahar cu apă. Un minut am lipsit până am ajuns înapoi în cameră. La televizor era orchestra lui Parascchi Oprea. M-am gândit mai întâi că a fost o problemă cu banda, am dat telefon să văd ce s-a întâmplat, convins fiind că e mare scandal, că o să facă ședință... Redactorul de serviciu imi zice să stau liniștit, că nu-i nimic. M-am urcat în mașină, pe punctul să fac infarct. Am ajuns la televiziune, ca acolo să aflu că s-a dat un telefon să se pună ceva mai de petrecere”, povestește Dan Mihăescu.

Un alt episod memorabil, care atât cum erau priviți cei din televiziune de mai-marii României, este cel în care la Televiziune, pe linia de urgență, la 2 noaptea, sună telefonul cu o întrebare: „Câți ani are Gică Petrescu?”. Marin Traian, care era redactorul de serviciu, răspunde că nu știe, dar se interesează. Îl sună, la rândul său, pe Aurel Felea, să se intereseze de vârsta lui Petrescu. „Ce-ai băut, dom'ne, mă scoli la 2 noaptea? Nu știu, sună-l pe Firulescu, c-a fost colegi”. Firulescu n-a vrut să stea de vorbă cu Marin – nici nu-l cunoștea, n-ici nu era o oră potrivită, așa că redactorul a răspuns la întrebare cu o cifră neverificată. Pe urmă a tăiat redactorul că Zoe făcuse pariu cu taică-său și cine putea fi mai potrivit să știe răspunsul corect decât cineva din televiziune?!

Dana COBUZ

ARTICOLUL ZILEI

Hipocrate se amuză

Educația sanitară poate fi făcută de la catedră, în sala de conferințe, prin discuții directe ale personalului de specialitate cu cetățenii sau pe multe alte căi.

Dar, precum un medicament poate avea învelişul dulce, atrăgător, asemenea drajeurilor, și educația sanitară poate fi învelită în umor, fie el mai cu haz, stărnind râsuri, fie imbrăcând haina satirică, mai acidă, prin ridiculizarea unor situații de viață, care denotă un comportament căruia îi putem spune „nesănătos”.

Nu trebuie să fii specialist pentru a observa abaterile de la regulile de igienă sau viciile, care încă mai sunt prezente pentru unii dintre noi, pentru a avea subiecte pentru carica turi. E necesar, însă, să ai ochiul așezat să surprinză miezul unei probleme, capacitatea de a sintetiza și talentul de a le transpune, cu pe-nelul, într-o paritură satirică.

Prima ediție a bienelei de caricatură „Hipocrate se amuză”, al cărei vernisaj a avut loc la Brăila, a fost favorizată de o participare largă, cu un mare număr de lucrări. E adevărat că a unele, deși executate cu măiestrie, nu au corespuns tematicii educativ-sanitare, în timp ce altele, cu toate că au fost la obiect, fie nu au intrunit calitățile artistice necesare pentru a fi expuse, fie nu au avut „poanta” cerută de desenul satiric. Cu toate acestea, juriul – format din dr. George M.

georghe, Al. Clenciu, Gh. D. Constantinescu, Adrian Dragomirescu și Lucian Huiban – s-a văzut pus în dificultate în fața celor 342 de lucrări primite de la 81 de autori, selecția fiind de multe ori dificilă, acceptând în final expunerea, pe simezele brăilene, a 73 de caricaturi ale unui număr de 36 de autori. Dificilă a fost și acordarea premiilor, datorită calității caricaturilor rămase în competiție.

Tuturor participanților, chiar și celor care nu au avut – de această dată – șansa de a fi prezenți în prima Biennială „Hipocrate se amuză”, le aducem calde aprecieri și le transmitem dorința de a-i vedea prezenți la viitoarea ediție.

Adresăm, de asemenea, stima noastră invitaților salonului dintre care o mențiune specială i se cuvine lui Adrian Dragomirescu, care ne-a delectat, în afara concursului, cu câteva din lucrările expuse cu 25 de ani în urmă la prima expoziție personală și până la această biennială singură – după știrea noastră – cu tematică educativ-sanitară.

Totodată, aducem vii mulțumiri organelor locale de partid și de stat brăilene, Comitetului de cultură și educație socialistă al județului Brăila (CCES), Comitetului județean de Cruce Roșie Brăila (CJCR), Direcției sanitare a județului Brăila (DSJ) și redacției revistei Urzica, pentru colaborarea rodnică ce a dus la buna desfășurare a primei bienele de caricatură educativ-sanitară „Hipocrate se amuză”.

Facem precizarea că expoziția este itinerantă, urmând ca în luna august să fie prezentă la Constanța, iar în septembrie, cu prilejul Săptămânii Crucii Roșii, la București.

Sânătatea, nr. 7/1989

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI
O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri, numai cu **JURNALUL NAȚIONAL** **10,9** LEI

CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE

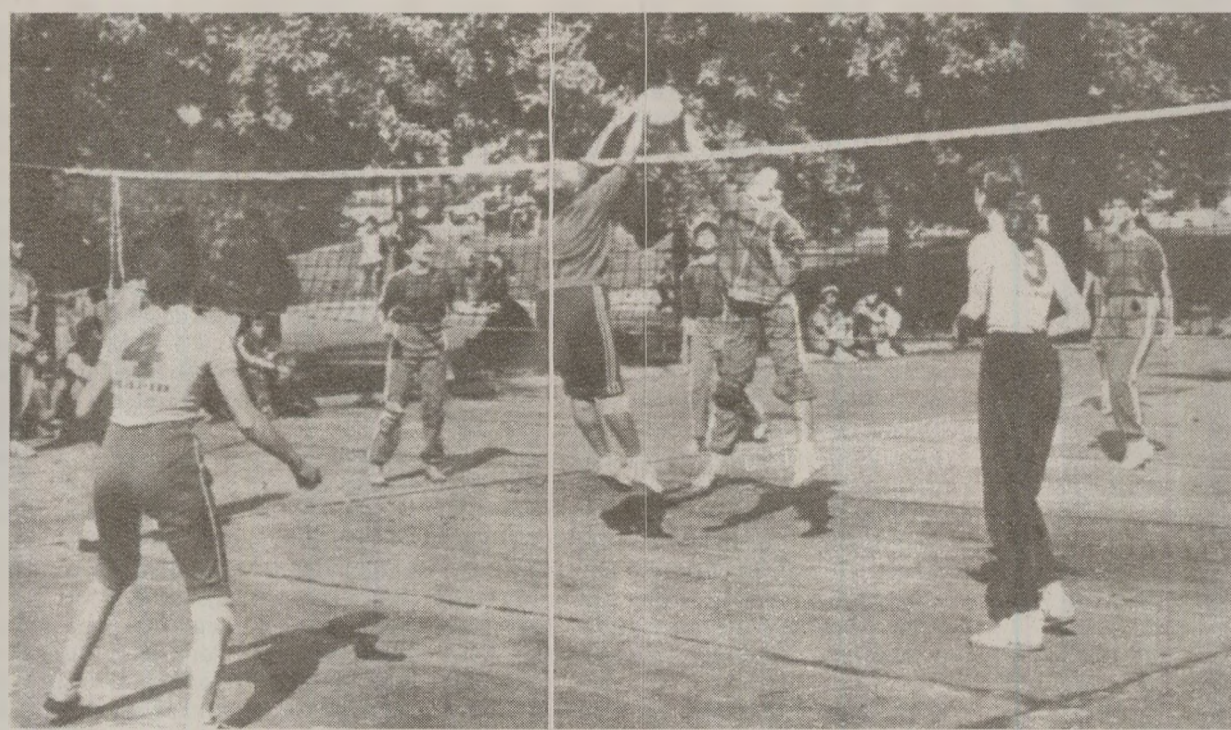
www.jurnalul.ro

Cărțile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

18 CANDIDAȚI PE UN LOC LA IEFS

În anii comunismului exista percepția, aproape generalizată, că obținerea unei diplome universitare este singura cale sigură de reușită în viață, iar pentru părinți nu exista o bucurie mai mare decât să-și vadă copilul intrat la facultate. Unitățile de învățământ superior, toate de stat, erau destul de puține, la fel și numărul locurilor scoase la concurs, astfel că familiile făceau eforturi financiare mari pentru a le asigura odraslelor meditații la materiile de examen. Răspunzător venea după terminarea facultății, când proaspătul inginer, economist, medic sau jurist primea un loc de muncă prin repartiție guvernamentală. Nimeni nu rămânea pe dinafară, să ai serviciu era o obligație, iar șomajul practic nu exista. Iar dacă aveai norocul să prinzi un post în București sau în orașele reședință de județ chiar te puteai considera un om realizat.

Printre cele mai căutate unități de învățământ înainte de Revoluție se număra și Institutul de Educație Fizică și Sport din București... devenit în 1992 Academia Națională de Educație Fizică și Sport. Ca și astăzi, cursurile se țineau la sediul din Strada Ștefan Furtună, unde se mai aflau căminele, sălile de jocuri și de atletică grea, dar și terenurile de handbal, volei, baschet și fotbal. Institute similare au funcționat până în 1977 și în alte centre universitare din țară, însă, o dată cu reducerea perioadei de studii de la patru la trei ani, acestea au fost desființate treptat. Astfel, concurența pentru admiterea la IEFS

Voleiul era unul dintre sporturile preferate de către studenții de la IEFS

FOTO: Revista Sport

era crâncenă printre candidații aflându-se și sportivi de performanță care doreau să-și desăvârșască studiile. Multe încercări șansa la IEFS deoarece la examen se dădea o singură probă teoretică, la Anatomie, și credeau că au mai puțin de învățat. Testele de aptitudini motrice, cu caracter eliminativ, erau însă serioase candidații, astfel că destul nici nu mai ajungeau să dea proba la Anatomie. Profesorul universitar Gheorghe Cișmaș, rector al

ANEFS în perioada 2000-2008, și-a amintit cum a decurs admiterea în 1989, când a făcut parte din comisia de examen... Examenul de admitere a avut loc în luna iulie, iar la concurs au fost scoși pe 75 de locuri. Erau cam 18 candidați pe loc și cred că doar la Teatrul era o concurență mai mare ca la noi. Ce i mai mulți candidați veneau din provincie, doar vreo 15% fiind bucureșteni. Prima triere o făceau testele de aptitudini, care constau în probe atletice de viteză,

rezistență și lungime, apoi jocuri cu mingea și gimnastică. Cam 30% dintre candidați picau, pentru că nu obțineau nota minimă. Pe vremea aceea, sportivii de performanță, chiar și medaliați olimpici, mondiali și europeni, nu beneficiau de un regim special și se inscriau la concurs alături de ceilalți. Aceștia primeau în general note maxime la aptitudini și la măiestrie și le era suficient chiar un 4 la Anatomie ca să ia examenul".

Vlad IONESCU

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

Transport în comun deficitar la Breaza

Ca răspuns la scrisoarea Ecaterinei Huluta, Biroul executiv al Consiliului popular al orașului Tâmbărești, jud. Ialomița, nu trimite un referat din care reținem: Petenta solicită sprijin în vederea rezolvării problemei ce o frământă, anume că este obligată să plătească CAP-ului Tâmbărești suma de 2.360 lei reprezentând contravaloarea a 1.100 kg porumb pe care se presupune că ar fi obținut-o de pe terenul ce îi posedă ca loc de casă. Intrucât din verificările efectuate la unitatea cooperativă și în actele personale reiese că femeia n-a fost și nu este membră cooperativă, CAP Tâmbărești a făcut eronat această impunere și drept urmare s-au luat măsurile ce se cuvin pentru anularea debitului.

Despre orașul-stațiune Breaza din județul Prahova așa avea de spus foarte multe lucruri frumoase. Există totuși aici un inconvenient cu care omul venit din altă parte dă piept de îndată ce coboară din tren. Concret, iată despre ce e vorba: fie tânăra, fie vârstnic, sănătos sau bolnav, odată sosit în gară, ești obligat să urci câteva sute de trepte și să parcurgi apoi circa 3-4 km pe jos până în centrul orașului. În cele mai multe cazuri, cei sosiți au și bagaje, ceea ce îngreunează sau face practic imposibilă ajungerea la destinație. Este și motivul pentru care, în numele mai multor cetățeni, propun reînființarea unei linii de autobuz sau microbuz, după caz, dacă nu la fiecare tren, măcar să circule o dată pe zi, pe ruta centru-gară și retur, după un program riguros stabilit. Maria Andrei, București.

Câteodată, chiar și lucrurile aparent mărunte pot da destulă bătaie de cap. Aceasta este și părerea Nicolettei Duni, responsabilă Magazinului de fierărie nr. 24 din orașul Găești, jud. Dâmbovița, care ne semnalează că la începutul acestei luni a primit de la depozitul de mărfuri al ICM Ploiești 300 broaște de uși tip A, aplicate, STAS 2946-80, produse de UCRUPS Vatra Dornei cu serioase deficiențe de fabricație. Din cauza proastei lor calități, numai 50 se pot încuia destul de greu cu cheia, restul de 250 fiind inutilizabile; clienții, deși se vedea interesată de un astfel de produs, refuză, firește, cumărarea. Broaștele cu pricina au rămas în stoc, etichetate ca nevandabile. Nedumerirea și întrebarea responsabilului: Ce a făcut CTC-ul de la sus-vizata fabrică? Cum de și-a permis să dea drumul pe poartă unor astfel de produse ce nu fac cinste mărcii fabricii?!

Consiliul popular al Sectorului 3, Comitetul executiv, îi răspunde tovarășului Constantin Cosma din București, Calea Moșilor nr. 27: La scrisoarea dvs., adresată Flacării, prin care sesizați faptul că vi s-au incredințat spre creștere copiii minori ai fratelui decedat la 11 ianuarie 1988 și nici până azi nu v-ați ridicat drepturile ce vi se cuvin cu titlu de alocație de stat pentru cei doi minori, vă comunicăm că, în conformitate cu art. 6, pct. 2, litera d din Decretul nr. 410/1985, dreptul la alocație este garantat. În consecință, urmează să vă prezentați la ICRAL Vitan, Secția II-III, unde sunteți încadrat, pentru întocmirea dosarului de alocație.

Mihai Merişanu
Flacăra, nr. 26/1989

amintiri

DORMIȚI CA PE UN... COVOR FERMECAT

dacă folosești lenjerie de pat de calitate superioară, fabricată de ÎNTEPRINDEREA TEXTILĂ „BUCEGI-PUȚIOASA, județul Dâmbovița, care oferă și diverse alte servicii

AICI RADIO EUROPA LIBERĂ!

Noi perspective sovietice asupra Pactului Ribbentrop-Molotov

Anul 1987 a marcat începutul unei dezbateri ample, în URSS, asupra împrejurărilor care au dus la semnarea pactului secret sovieto-nazist, la 23 august 1939. Dezbaterile au evoluat de la recunoașterea existenței acestui pact, până la analiza alternativelor pentru politica externă sovietică a anilor 1930 și a consecințelor acestui pact pe ntru Europa de Est. În opinia lui Thomas Sherlock, de la Radio Europa Liberă, s-au remarcat două tabere, conservatorii, care au încercat fie să neghe existența pactului, fie să îl minimizeze efectele negative asupra țării lor estice, și revisioniștii.

„Pactul și protocolul au mai fost explicate ca produs al unui sistem internațional al de state cărora le lipseau atât principiile, cât și structura. Potrivit istoricului Lev Bezymensky: „Înțelegerile secrete adiționale erau regula și nu excepția, în practică, în lumea diplomatică de atunci. De exemplu, în înțelegerea secretă dintre britanici și germani semnată la München în 1938 a fost, la rândul ei, adițională... să iei decizii pentru o terță parte era o practică larg răspândită în Vest și nici Berlinul, nici Londra nu vedea această cale ca fiind una nepermisă... Avea Statul sovietic dreptul de a imita modelele capitalelor rivale? ... Nici Chamberlain, nici Hitler nu și făceau procese de conștiință. Iată de ce nu trebuie ca noi să urmărim o dimensiune morală când evluăm acțiunile lui Iosif Stalin... A ur mat în jungla imperialistă, legea și îngliei.”

Diversele luări de poziție în favoarea pactului și a protocolului secret, atât cele tradiționale cât și cele mai recente, au avut și o dimensiune critică în ultimii ani. În ciuda lui Gorbaciov care a respins frecvent dispoziția subiectivă a istoriei sovietice și, în ciuda a observațiilor sale că nu ar fi existat o alternativă la pactul nazisto-sovietic, cercetătorii moderni au furnizat analize care sfidează viziunea ortodoxă asupra evenimentului. Cea mai interesantă, poate, este cea a unui istoric de la Institutul Internațional al Mișcării Muncitorești, un specialist în politica externă sovietică și în istoria celui de-al Doilea Război Mondial.

Semiriyaga ridică două probleme în analiza pe care o face pactului: a) ajutorul acestuia intereselor naționale sovietice și care ar fi fost alternativă viabilă? El consideră că, deși pactul a oferit niște avantaje, de mult mai multe a beneficiat, de fapt, Germania. Înțelegerea le-a deschis germanilor calea de a ocupa cea mai mare parte a continentului european, le-a permis accesul la resurse materiale și umane care au întărit mașina de război germană. Înțelegerea i-a adus Germaniei o importanță operațională de luptă pentru Operațiunea Barbarossa. Pactul și propaganda subiacentă pro-germană au provocat dezarmarea psihologică a majorității populației sovietice, slăbind reacția rusă cu prilejul invaziei germane din iunie 1941. În sfârșit, tratatul de la 23 august a știrbit prestigiul sovietic peste hotare și a provocat o gravă dezorientare în cadrul mișcării internaționale comuniste.

Semiriyaga sfidează mai multe poziții oficial acceptate prin răspunsul pe care încearcă să îl dea celei de-a doua întrebări. El afirmă că Uniunea Sovietică era suficient de puternică, în 1938, în ciuda epurărilor militare, pentru a înfrunța Germania de a singură în timpul crizei, din Cehoslovacia. Mai mult, Semiriyaga argumentează că, după ce Germania a ocupat Cehoslovacia, în 1939, puterile vestice au manifestat destul interes pentru a încheia un acord cu Stalin. Stalin a evaluat greșit situația alternativă și a continuat să creadă că Londra și Parisul rămăneau loiale ideii de a forma un front anti-sovietic.

Semiriyaga a mai respins poziția convențională potrivit căreia pactul era necesar având în vedere amenințarea japoneză și posibilitatea izbucnirii a două fronturi de război. El îl citează pe marele scriitor Richard Sorge potrivit căruia cionirile cu Japonia la Lacul Hashan în 1938 și la Khalkhin-Gol, în 1939, erau doar probe tactice și nu reflectau pregătirea Japoniei pentru un război cu Uniunea Sovietică.

Astfel, ar fi existat alternative reale în perioada de dinaintea semnării pactului. Eroarea de calcul tactic a sovieticilor se datorează în parte abordării autoritariste a lui Stalin care a înlăturat Comisariatul Poporului pentru Afaceri Externe, dar și Biroul Politic, iar Semiriyaga apreciază că acest fapt constituie o lecție relevantă pentru actuala politică sovietică. Este adevărat și faptul că tratatul a fost semnat, în parte, și datorită faptului că Uniunea Sovietică era dominată de dogme și stereotipuri bine înrădăcinate. Semiriyaga notează că numai când aceste stereotipuri vor fi zdruncinate Uniunea Sovietică va putea să aibă relații constructive cu Vestul capitalist.

Alexandr Chubaryan, profesor asociat la Institutul de Istorie a Lumii și membru al comisiei istorice sovieto-poloneze, este un alt istoric care a oferit o abordare revisionistă asupra pactului. Chubaryan consideră că înlocuirea lui Maxim Litvinov din postul de Comisar al Afacerilor Externe cu Vyacheslav Molotov, „un om de o cu totul altă structură” care a ascultat toate ordinele lui Stalin, precum și reprimarea a zeci de diplomați cu experiență, a slăbit grav abilitatea aparatului de politică externă de a oferi poziții flexibile și prompte în cadrul negocierilor cu Vestul. Un individ precum Kliment Voroshilov, care nu avea experiență diplomatică, a fost însărcinat cu negocierile complexe cu delegații militare din Franța și Marea Britanie, în ajunul pactului. Partea sovietică a adoptat neincetată poziții, „fără nici un compromis” care au subminat orice posibilă înțelegere cu Vestul.

Deși Chubaryan afirmă că din tratatul de la 23 august decurg o serie de avantaje obiective pentru Uniunea Sovietică, admite că acesta a dăunat în ceea ce privește percepția opiniei publice din Vest față de sovietici și menționează și efectul negativ asupra internaționalei socialiste. Mai mult, Chubaryan crede că Stalin a semnat pactul nu numai

În 1989, IEFS avea aproximativ 1.000 de studenți, mai bine de jumătate dintre aceștia fiind străini. Cei mai mulți veneau din Grecia, țară care avea nevoie de specialiști în perspectiva Jocurilor Olimpice din 1996, pe care sperau să le organizeze la Atena, dar erau destui și din Africa sau din Asia. „Avantajul nostru era că aveam taxe de studiu mai mici decât alte țări europene, cam 316 dolari pe lună. În plus, la ei acasă sportul românesc avea o foarte bună vizibilitate, așa că veneau la noi atrași ca de un magnet. Probleme au început să apară după ce s-a trecut la trei ani de studii, astfel că diplomele lor nu mai aveau aceeași recunoaștere. Atunci s-a decis să se mai introducă un an de specializare. La început, de acest lucru au beneficiat doar străinii, iar ulterior și studenții români”, spune Gheorghe Cișmaș.

IEFS avea un club sportiv puternic, echipele sale de volei și baschet activau în Divizia A, iar secțiile de atletism, judo, tir, lupte, scrimă, judo sau culturism erau printre cele mai bune din țară. De-a lungul anilor, prin sălile de curs ale IEFS-ului au trecut numeroase personalități ale sportului românesc. Între acestea s-au aflat Nadia Comăneci, Iolanda Balaș, Octavian Bellu, Mariana Bitang, Ion Tiriac, Nicolae Mărășescu, Dan Grecu, Ana Pascanu, Ivan Patzaichin, Gheorghe Berceanu, Anisoara Cușmir sau Vasile Pușcașu.

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU
Angajăm persoană cu experiență, cunoscătoare limba germană, pentru îngrijire copil de 2 ani și jumătate, opt ore zilnic. Condiții avantajoase. Zona Arcul de Triumf.

Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor – Departamentul Căi Ferate, Întreprinderea de Exploatare a Metroului București, Bd. Dinițu Goleșcu nr. 38, Sector 1, încadrează în condițiile Legii nr. 12/1971 și Legii nr. 57/1974: strungari pentru strunguri carusel și strungari pentru strunguri paralele, pentru lucru în 2-3 strunguri, categoria 3-6 rețea construcții mașini A regie, în cadrul Secției de reparat material rulant și instalații de metrou Militari. Domiciliul stabil în București sau navetiști sub 30 km. Se acordă permisie CFR titularului plus familiei și legitimație metrou titularului.

IPB. Granitul încadrează de urgență, în condițiile Legii nr. 12/1971, următorul personal: mecanic locomotivă, șef manevră, manevranți vagone.

Întreprinderea de Pompe București încadrează de urgență munci-

tori calificați în meseriile de: zidari, vopsitori, lăcătuși și electricieni întreținere, maistru oțelar.

Fabrica de Morărit, Panificație și Produse Făinoase „Spicul”, cu sediul în București, Șos. Orhideelor nr. 15 Sector 6, încadrează cu respectarea prevederilor Legii 12/1971, contabil. Solicitanții să aibă domiciliul stabil în București.

VĂNZĂRI

Vând două fotolii berjere, covor lână românească, lustră 6 brațe, sobă încălzit motorină, frigider Fram, aparat radio Darclee.

Videorecorder HQ, Fischer cu telecomandă, înfraroșu, radiocasetofon Aiwa, ambele stare perfectă. Cumpără ceas de buzunar vechi pentru colecție. Aștept provincia.

Bicicletă semicursur Pegas, Skoda 1000 MB pentru piese. Cumpără ambreiaj Minimobra.

Șifonier, masă, toaletă, oglindă, noptiere, televizor, pat, recamier, încălzitor, covor, perne, plâpumi.

Jilțuri florentine stil Ludovic al XVIII-lea, birou Biedermayer, toate perfect stare, convenabil.

tv 20 iulie 1989

19:00 Telegazeta
19:25 Congresul al IX-lea – început de nouă epocă revoluționară
Activitatea ideologică, politico-educativă de formare a omului nou, cu o înaltă conștiință revoluționară, socialistă
Redactor Lucia Demetrescu-Codreanu
19:45 Proiectul Programului – Directivă a Congresului al XIV-lea al PCR – însuflețitor program de ascensiune a României
Conservarea și ridicarea potențialului productiv al fondului financiar. Documentar
Redactor Radu Marian
20:05 Laureții ai Festivalului na-

țional, „Cântarea României”
Redactor Silviu Gavrilă
20:35 Coordonate egiptene. Documentar
Redactor Corneliu Toader
20:45 Învățământ – cercetare – producție
Școala – cititorie modernă a unei epoci de împliniri revoluționare
Redactor Val Tebeica
21:05 Timp eroic al vieții noastre
Ecranul românesc – oglindă a grandioasei deveniri în perspectiva deschisă de Congresul al IX-lea al partidului
Redactor Eugen Atanasiu
21:50 Telegazeta
22:00 Închiderea programului

vremea

În țară, temperatura aerului a scăzut considerabil față de zilele precedente. Cerul a fost variabil, mai mult noros, mai ales în estul țării, unde s-au înregistrat precipitații, însoțite de descărcări electrice. În restul teritoriului au existat condiții de ploaie în averse.
Temperaturile maxime au fost cuprinse între 18 și 26 de grade, iar

minimele nopții s-au situat între 3 și 13 grade.

Și în București vremea s-a răcit. Cerul a fost variabil, cu innoări mai accentuate după-amiază, când au căzut precipitații sub formă de averse. Temperatura maximă în Capitală s-a situat între 20 și 23 grade, iar minima nocturnă – între 11 și 13 grade.

Of, inimioară!

ORIZONTAL: 1) Regizor american de film, aurorele cunoscutului „Inimile lumii” Acid citrat dextroză (abr.) 2) Scriitor francez, autorul celebrului roman „Inimă răjită” (Roman) – Plantă decorativă. 3) A iubi (pop) – Thomas Kyol – Cunoscută interpretă de muzică ușoară, având în repertoriu și melodia „Inimă rănită” (Petula). 4) Eugen Stănescu – „Nouă... o inimă”, film pe genericul căruia a figurat și Edith Piaf – Notă muzicală. 5) În volumul său „Socul de umbră” întâlnim și poezia „În armura inimii” (Mircea) – Prozator ungur, aurorele volumului „Fiii omului cu inima de piatră” (Mof). 6) Autorul versurilor melodiei „Of, inimioară”, de Edmond Deda (Harry) – Întunecă cerul. 7) Accelerat – Securăcă des. 8) Lac în America de Nord – „... cu o singură inimă”, film documentar al cehoslovacului Vojtech Jasni. 9) Coadă de căine! – Construcție sub formă de balcon, în biserică – Nume feminin. 10) „Inima care-și spune...”, povestire polițistă de Edgar Allan Poe – Semnatul volumului de versuri „Lângă inima țării” (Traian) – Fură inima ei. 11) Cu inima însăngerată (fig.) – Construcții industriale. 12) „Inima bate din...”, film al regizorului sovietic Abraham Matveevici Room – Poet și prozator francez de origine română, semnatul volumului de poeme „Inimă nemărginită”.

VERTICAL: 1) Semnatul volumului de poeme patriotice, „Norvegia e în inimile noastre” (Nordahl Brun) – Regizor american, semnatul peliculei „Antimpururile inimii”, cu Sally Field în rolul principal (Robert). 2) Filmul său, „Inima mea nebună”, i-a permis actorului Dan Andrews o realizare de excepție – „Inimă...”, poezie din volumul Marei Nicoară, „Obiectele verii”. 3) Localitate în URSS – Strămoșii ai noștri – Uniunea internațională a Transporturilor Rutiere (abr.). 4) Florin Lazăr – Poet bulgar, semnatul volumului „Inimă omească” (Eli-saveta). 5) Pune pe jăratic inimile băieților – Notă muzicală – Regizor american, ce i-a oferit Geraldinei Page rolul principal în „Dragă inimă” (Delbert). 6) Actor rus, unul din protagoniștii filmului „Din toată inima pentru OSS117” (Valeri) – Zece. 7) Tudor Dinescu – Epocă (fil.) – „Alertă ce duce sângele de la inimă”. 8) Agenția națională cehoslovacă de presă – „... Moldovet”, volum în care Ioan Alexandru a inclus și poezia „Inimă” (neart.). 9) „... inimilor”, volum de povestiri al polonezului Juliusz Kaden-Bandrowski (pl.) – Culumne în RFG. 10) Acela – Poet contemporan, semnatul poeziei „Inimă” (Nicolae) – Aluminiu. 11) Inimă – Simboluri ale unirii a două țări. 12) Prozator francez, autorul romanului „Cu inima intristată” (Maurice) – „... inimi, sau soțul pentru soție” (neart.).

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

Diționar: IBI, ERIE, ILI, IRU. EON CRK, UHL, ALA Almanaș Săntea Tineretului